

Soledad Estorach (6/2/1915-14/3/1993). Από τις πιο δυναμικές ιδρύτριες των Mujeres Libres.

Η Soledad Estorach Esteri γεννήθηκε 6 Φλεβάρη του 1915 στο μικρό χωριό Albatarrach δίπλα στη Lerida της καταλονίας.

Ο πατέρας της έζησε πολλά χρόνια έξω από την Ισπανία και δίδασκε ενήλικες. Η ίδια έμαθε μόνη της να γράφει και να διαβάζει, κάτι πολύ σπάνιο για τα κορίτσια της τάξης της. Ο πατέρας της πέθανε όταν η Soledad ήταν 11 και αναγκάστηκε να δουλέψει. Παράλληλα ένας δάσκαλος σε κοντινό χωριό, φίλος του πατέρα της, την δίδασκε κάποιες ώρες την εβδομάδα. Η οικογένεια έμεινε στο χωριό Albatarrach μέχρι που η Soledad έγινε 15.

Πιέστηκε από την μητέρα της να παντρευτεί, κάτι που η ίδια αρνούταν, παραμένοντας πιστή στα ιδανικά του πατέρα της. Έπεισε τη μητέρα της να την αφήσει να πάει στη Βαρκελώνη. Εκεί δούλεψε στο μαγαζί ενός θείου της, αλλά σύντομα μια οικονομική κρίση τον ανάγκασε να το κλείσει. Δούλεψε ως υπηρέτρια με χαμηλό μισθό για πολλές ώρες. Στη συνέχεια έπιασε δουλειά στη βιομηχανία χημικών. Άρχισε να παρακολουθεί βραδινά μαθήματα που οργάνωνε η αναρχοσυνδικαλιστική CNT το 1930.

Το 1931 συμμετείχε σε μια ελευθεριακή λέσχη (Αθήναιο) και συμμετείχε στην ομάδα νεολαίας του Αθήναιου. Το 1934 συμμετείχε στη γυναικεία ομάδα που συνεδρίαζε στο κτίριο του σωματίου οικοδόμων στη Βαρκελώνη, μαζί με τις Pilar Grangel, Aurea Cuadrado και Conchita Liaño. Στη συνέχεια έγινε μέλος της Πολιτιστικής Γυναικείας Ομάδας της CNT (Grupo Cultural Femenino).

Με την αδερφή της Juana συμμετείχαν το 1936 στην Ελευθεριακή Νεολαία (FIJL). Τον Ιούλιο της ίδιας χρονιάς κατά τα γεγονότα της Επανάστασης συμμετείχε στην Επαναστατική Επιτροπή της γειτονιάς Clot και εκπροσωπούσε την τοπική Ομοσπονδία στις συναντήσεις της Ελευθεριακής Νεολαίας της Βαρκελώνης.

Στις 18 Ιουλίου ήταν στην ομάδα αναρχικών που κατέλαβαν την Casa Cambó στη Via Layetana, φέρνοντας ενισχύσεις και στήνοντας οδοφράγματα. Ήταν ενεργή στην ελευθεριακή γυναικεία οργάνωση, Mujeres Libres, και ήταν συντρόφισσα στον ένοπλο αγώνα με την Conchita Liaño, διεκδικώντας τα γυναικεία δικαιώματα. Ήταν μία από τις πρωτοπόρες οργανώτριες γυναικών της εργατικής τάξης στις γειτονιές της Βαρκελώνης. Συμμετείχε στις δραστηριότητες του Οίκου Εργαζόμενης Γυναίκας (Casa de la Dona Treballadora) και ήταν υπεύθυνη για τα οικονομικά.

Συμμετείχε στην εφημερίδα της FAI, Tierra y Libertad, το 1938 και στην εφημερίδα Mujeres Libres μεταξύ 1936 και 1938. Αναγκάστηκε να φύγει από την Ισπανία με τη νίκη του Φράνκο. Όταν ετοιμαζόταν να φύγει από την Figueras στις 26 Γενάρη του 1939, έμαθε ότι δύο συντρόφισσες της από τις Mujeres Libres, η μία εκ των οποίων ήταν η Pepita Carpena, είχαν εγκλωβιστεί στη Βαρκελώνη. Ρισκάροντας την ίδια της τη ζωή, επέστρεψε με αυτοκίνητο και τις διέσωσε. ([Γυναικεία συντροφική αλληλεγγύη, της Pepita Carpena](#))

Από το 1940 έζησε στο Bordeaux με τον Andrés G. De la Riva. Στο τέλος της ίδιας χρονιάς αρρώστησε σοβαρά. Αναγκάστηκε να επιστρέψει στην παρανομία στην Ισπανία το 1945, αλλά σύντομα ξαναέφυγε στη Γαλλία λόγω της καταστολής.

Το 1960 συμμετείχε στην επανέκδοση της εφημερίδας Mujeres Libres (Σε Λονδίνο και Montady, 47 τεύχη 1964-1976), στην έκδοση συμμετείχαν οι Susana Portales και Sara Guillen. Επίσης συμμετείχε στο συλλογικό βιβλίο Mujeres Libres. Luchadoras libertarias (Μαδρίτη 1999).

Πέθανε στο Παρίσι στις 14 Μάρτη το 1993.

Πηγή: libcom

Μετάφραση: Vectrum